

L Závěrečné slovo

Kamarádi a kamarádi, třebíčská CVVZka je v tuhle chvíli již minulostí. Věřím, že jste do jednoho všichni dospali těch několik intenzivních dní a nocí a prochozených chodeb jedné velké školy, která nás hostila.

Věřím také, že jste si v Třebíči zase rozšířili svůj rejstřík inspirace a že jste si po dvou náročných nocích našli čas i na nedělní program – třeba na zajímavou kulturně-historickou vycházku po třebíčských památkách UNESCO s třebíčským starostou (více jinde v čísle).

V neposlední řadě věřím, že poselství CVVZky – kostka ke kostce, člověk k člověku – si v sobě ponese a nadále a pomůže nám překlenout řadu šedivých, nevýrazných či smutných dní, které určitě také nastanou.

A že řetěz, který na sobotním rituálu upletli brňáci, bude nejen během příští CVVZky, ale i během roku

obohacen o desítky nových článků.

K tomu nám všem držím palce!

Tatanka

▣ Kostky a kroužky

Naplněná herna, sborová hymna a skládání kostek na jednu velkou hromadu. Kostka ke kostce, člověk k člověku... CVVZka se dočkala skutečně důstojného zakončení a teď už můžeme říci - bez opravdu fatálních svízelnů.

Co se to ale děje po ukončení oficialit?

V prostoru herny se najednou tvoří spontánní kroužky – stevardi, ostraha, redakce... a začínají děkovačky různého typu, síly a intenzity. Jako když mravenci dostavějí mraveniště a pak si k tomu navzájem srdečně gratulují. A která skupinka si negratulovala, ta k tomu byla děkujícím a uklánějícím se okolím "donucena." Přejeme brňákům, aby si za rok, po skončení jejich CVVZky, mohli prožít totéž.

A ještě nakonec: Honzo, díky!

Ondera Herzán

Děti by měly dostat od svých rodičů dvě věci: kořeny a křídla. Kořeny směřující do minulosti a křídla, volnost a svobodu, mířící k zodpovědné budoucnosti.

Neděle na CVVZ bývá vždy taková neukončená. Rituál proběhne v sobotu a v neděli se všichni již jen vytrácí. Proto jsme zařadili na nedělní poledne setkání v herně. Myslíme, že se povedlo.

Kdo čekal, že po dvou nocích, kdy toho málokdo hodně naspal, se bude na programech podřimovat, musel být překvapen.

Zleva: Desetiminutovky, Orvácací hry, improhrátky.

O fotky ve všech číslech Hra.N se postarali: Rája, Ifka, Verča, Dvojka, Broňa, myc-hal a další pomocníci.

Starosta Třebíče prováděl po památkách UNESCO

Neobvyklý program čekal na zhruba padesátku účastníků cévévézetky v neděli dopoledne. Po památkách v centru města, zapsaných na prestižní seznam Světového kulturního dědictví UNESCO, je totiž provedl sám starosta Pavel Heřman.

Třebíč se zápisu na seznam UNESCO dočkala v létě přesně před deseti lety jako dvanácté (a zatím poslední) místo v České republice. Na seznamu světově nejproslulejších památek se ocitla bazilika sv. Prokopa, Židovská čtvrť a Židovský hřbitov. U něho taky na účastníky prohlídky čekal průvodce Pavel Heřman a hned začal přítomné zasvěcovat do pohnuté historie Třebíče. Popisovat celou prohlídku a veškeré řečené zajímavosti snad ani nejde, proto jenom krátce.

Od Židovského hřbitova výprava zamířila do křivolakých a tajuplných uliček Židovské čtvrti, nápadně připomínající Foglarova Stínadla. Rychlé šípy jsme sice nepotkali, ale ani tak se nikdo nenudil. Pod vedením starosty a za jeho vytrvalého a zajímavého výkladu si skupina prohlédla to nejdůležitější z Židů, jak se této unikátní čtvrti mezi Třebíčáky říká, nechyběla ani prohlídka srdce čtvrti – Zadní synagogy.

Drobnou vadou na krásu celé prohlídky byl fakt, že se starosta domníval, že končí až ve dvanáct, tedy půl hodiny po ukončovacím ceremoniálu CVVZky zpět na škole. Chtě nechtě jsme se tedy museli rozejít. Někdo spolu s Pavlem Heřmanem pokračoval k bazilice sv. Prokopa a zbytek se vrátil na ceremoniál. Já byl ve vracející se skupince, mé krátké vyprávění tady končí.

Ale co vám vlastně mám podívat, Třebíč je prostě jedno z nejhezčích měst na světě. Kdo byl na prohlídce, ten to už ví. Kdo nebyl, měl by se k nám vrátit, Třebíč za to totiž rozhodně stojí!